

EUROPA-
KOMMISSIONEN

UNIONENS HØJTSTÅENDE
REPRÆSENTANT FOR
UDENRIGSANLIGGENDER
OG SIKKERHEDSPOLITIK

Strasbourg, den 22.11.2016
JOIN(2016) 52 final

FÆLLES MEDDELELSE TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Et fornyet partnerskab med landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet

{SWD(2016) 380 final}
{SWD(2016) 381 final}

INDHOLD

1. INDLEDNING.....	4
2. STRATEGISKE EU-INTERESSER.....	5
3. ET POLITISK PARTNERSKAB BASERET PÅ SPECIFIKKE PRIORITETER	7
3.1 EU's prioriteter over for partnerlande.....	8
3.1.1 Fremme fredelige og demokratiske samfund, god regeringsførelse, retsstatsprincippet og menneskerettigheder for alle	8
3.1.2 Fremme af bæredygtig vækst og anstændigt arbejde til alle	9
3.1.3 Omdanne migration og mobilitet til muligheder og tackle udfordringer sammen	11
3.1.4 Sikre menneskelig udvikling og værdighed	12
3.1.5 Beskytte miljøet og bekæmpe klimaændringer	13
3.1.6 Alliance om fælles udfordringer.....	14
3.2. EU's prioriteter skræddersyet til regionerne	14
3.2.1 Afrika	15
a. Fred og sikkerhed, stabilitet, demokrati, retsstatsprincippet, god regeringsførelse og menneskerettigheder	15
b. Fælles økonomiske muligheder for en bæredygtig udvikling	16
c. Migration og mobilitetsstyring	17
d. Menneskelig udvikling.....	18
3.2.2 Vestindien.....	19
a. Fred og sikkerhed for mennesker, demokrati, retsstatsprincippet, god regeringsførelse og menneskerettigheder	19
b. Regional integration, inklusiv og bæredygtig vækst, handel og jobskabelse	20
c. Menneskelig udvikling	20
d. Klimaændringer og bæredygtig forvaltning af naturressourcer.....	21
3.2.3 Stillehavet.....	21
a. God regeringsførelse, menneskerettigheder og ligestilling	22
b. Inklusiv og bæredygtig vækst	23
c. Klimaændringer og bæredygtig forvaltning af naturressourcer.....	23
4. ET MERE MÅLRETTET OG FLEKSIBELT PARTNERSKAB	24
4.1. Opnåede erfaringer	24
4.2 Et fleksibelt partnerskab baseret på en stærk regional tilgang	25
4.2.1 Løsningsmodellerne	25
4.2.2 Den foreslåede løsningsmodel.....	26

4.2.3 Outreach uden for AVS-landene	27
4.3 Et partnerskab på flere niveauer og med flere aktører med centrale samarbejdsprincipper	27
4.3.1 Grundlæggende samarbejdsprincipper	27
4.3.2 Principperne om nærhed og komplementaritet.....	27
4.3.3 Aktører	27
4.4 Et partnerskab, der gør det bedre.....	28
4.4.1 Diversificeret partnerskab	28
4.4.2 Gennemførelsesmidler.....	28
4.5 Et partnerskab støttet af den rigtige institutionelle struktur	28
4.6 Et partnerskab støttet af en retlig ramme.....	29
4.7 De næste skridt	29

1. Indledning

Partnerskabsaftalen mellem på den ene side medlemmerne af gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS) og på den anden side EU og dets medlemsstater, undertegnet i Cotonou den 23. juni 2000¹, udløber i februar 2020. Forhandlingerne mellem parterne med henblik på at undersøge de bestemmelser, som skal regulere forbindelserne efterfølgende, skal indledes senest i august 2018². Udløbet af partnerskabsaftalen, benævnt Cotonouaftalen, der dækker mere end 100 lande med en samlet befolkning på ca. 1,5 mia. mennesker, er en strategisk mulighed for at give nyt liv til EU's forbindelser med partnerlandene i Afrika, Vestindien og Stillehavet i lyset af den ændrede globale kontekst og ved at rette partnerskabets fokus på fælles interesser, mål og fælles ansvar.

Denne meddelelse beskriver idéer og foreslåede byggesten til et politisk partnerskab med AVS-landene. Den bygger på den internationalt aftalte 2030-dagsorden under FN³, som indeholder en række generelle fælles mål, og den globale strategi for EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik,⁴ som giver strategisk vejledning i EU's eksterne interesser og ambitioner. Meddelelsen stemmer også overens med Kommissionens forslag om at revidere den europæiske konsensus om udvikling⁵.

EU rækker ud til partnere, ligesindede lande og regionale grupperinger for at forfølge fælles mål. Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik ønsker at investere i partnerskaber baseret på princippet om fælles ansvar for at gøre disse til ægte partnerskaber. Dette kræver, at partnerlandene deltager i en positiv ånd og har tilsvarende ambitioner.

Den mangeårige forbindelse med AVS-landene er et godt udgangspunkt for at opbygge et fornyet politisk partnerskab. Partnere på begge sider skal indføre betydelige ændringer for at tilpasse deres fremtidige forhold til opgaven i verden af i dag og skabe en stærk alliance, der opfylder hovedprioriteterne. I lyset af prioriteterne, den ændrede kontekst og erfaringerne fra gennemførelsen af Cotonouaftalen vil det ikke være nok blot at forlænge aftalen. Kommissionen og den højtstående repræsentant mener, at der vil være brug for et vigtigt skifte i beslutningsprocesser og gennemførelse på regionalt plan. Endvidere bør de fremtidige forbindelser tilknytte de AVS-lande og de naboregioner, som ikke er en del af den nuværende Cotonouaftale, men som spiller en vigtig rolle for at nå EU's mål.

Som forberedelse til processen, der leder op til definitionen af forbindelserne mellem EU og AVS-landene efter 2020, indledte Kommissionen og den højtstående repræsentant en

¹ 2000/483/EF (EUT L 317 af 15.12.2000).

² Artikel 95, stk. 4, i Cotonouaftalen.

³ Transforming our world: the 2030 agenda for sustainable development, De Forenede Nationer A/RES/70/1.

⁴ Fælles vision, fælles handling: Et stærkere Europa – en global strategi for EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik, 28.6.2016, <http://europa.eu/globalstrategy/en/shared-vision-common-action-stronger-europe>.

⁵ Proposal for a new European Consensus on Development, meddelelse (C(2016) 740 final).

refleksionsproces i 2015 gennem en offentlig høring⁶. Derudover blev der holdt drøftelser med vigtige aktører, og en evaluering af de første 15 års gennemførelse af Cotonouaftalen blev offentliggjort i juli 2016⁷. Som led i konsekvensanalysen⁸, der ledsager denne meddelelse, er forskellige modeller for de fremtidige forbindelser blevet undersøgt. Dette arbejde har dannet grundlag for denne meddelelse.

2. Strategiske EU-interesser

Den globale kontekst har ændret sig betydeligt siden starten af Cotonouaftalen i 2000, der efterfulgte Lomé-konventionen fra 1975. Cotonouaftalens udløb giver mulighed for at effektivisere partnerskabet i lyset af de udfordringer, som vi står over for i en ændret verden i dag. For det første har den globale strategi for EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik sat rammerne for en stærkere EU-indsats i verden. Rammen for målene for bæredygtig udvikling under 2030-dagsordenen og Addis Ababa-handlingsplanen⁹ har indledt en ambitiøs og omfattende universel dagsorden for reform.

Dette sker på et tidspunkt præget af vedvarende skrøbelige og sårbare situationer, ujævn udvikling i og mellem lande og hastigt voksende negative virkninger af klimaændringer og nedbrydning af miljøet, der undergraver den sociale og økonomiske stabilitet i forskellige dele af verden. Især står en lang række AVS-stater over for store problemer i forbindelse med konflikter, fattigdom, arbejdsløshed og manglen på anstændigt arbejde, stigende uligheder, krænkelse af menneskerettigheder, korruption, negative virkninger af klimaændringerne, pres på begrænsede naturressourcer og nedbrydning af økosystemer samt ulige integration i den globale økonomi. Ekstrem og kronisk fattigdom er fortsat koncentreret i skrøbelige stater. Strukturelle og tilbagevendende kriser er fortsat en kilde til alvorlige humanitære kriser, der udfordrer hele landes og samfunds modstandskraft. Derudover overgår befolkningstilvæksten den økonomiske vækst i mange partnerlande. Alt dette er til hinder for en bæredygtig og inklusiv vækst og den jobskabelse, som er nødvendig for at give et positivt perspektiv og reelle muligheder i livet, navnlig for de unge og mest sårbare mennesker.

Dette udfordrende miljø giver god grobund for ekstremisme, terrorisme og andre former for organiseret kriminalitet, herunder menneskehandel og handel med narkotika og våben samt cyberkriminalitet. Disse mønstre har negative afsmittende virkninger på EU's og dets borgeres sikkerhed og økonomiske velstand. Det er også en af de grundlæggende årsager til irregulær migration og tvangsflytning. Der er fastsat en klar ramme i den europæiske dagsorden for migration¹⁰, den fælles aftalte Vallettaerklæring og handlingsplan af november 2015¹¹ og også

⁶ Fælles høringsdokument JOIN(2015) 33 og resultatet heraf findes på:

http://ec.europa.eu/europeaid/public-consultation-eu-acp-new-partnership_en.

⁷ Evalueringen af Cotonouaftalen, SWD(2016) 250, findes på:

https://ec.europa.eu/europeaid/policies/european-development-policy/acp-eu-partnership-after-2020_en.

⁸ Konsekvensanalyse, fælles arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, JOIN(2016)380).

⁹ http://www.un.org/esa/ffd/wp-content/uploads/2015/08/AAAA_Outcome.pdf.

¹⁰ COM(2015) 240 final findes på: http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/european-agenda-migration/index_en.htm.

¹¹ Findes på: <http://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2015/11/12-valletta-final-docs/>.

i meddelelsen om oprettelsen af en ny ramme for partnerskaber med tredjelande¹² som led i den europæiske dagsorden for migration.

Evalueringen af Cotonouaftalen viser, at den i høj grad har bidraget til udryddelsen af fattigdom og til bedre og mere retfærdig adgang til grundlæggende tjenester. Der tegner sig dog et mere komplekst billede med hensyn til AVS-partnerlandenes overholdelse af de centrale elementer (menneskerettigheder, demokratiske principper og retsstaten). Derudover er der ikke givet overbevisende og fælles svar på kritiske udfordringer såsom migration og mobilitet.

Samtidig har der været betydelig økonomisk vækst i mange AVS-lande. Voksende konnektivitet, indbyrdes afhængighed, videnskabelige og teknologiske fremskridt og intensiveret handel har åbnet nye muligheder for øget global velstand. Flere og flere AVS-økonomier tilbyder en stadig større vifte af muligheder med hensyn til investeringsafkast, også for europæiske virksomheder. Evalueringen af Cotonouaftalen viser, at den har skabt fremskridt med hensyn til at integrere partnerlande i verdensøkonomien. Der har været stigende handelsstrømme til og fra AVS-lande, flere er blevet medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO), og disse lande har fået en stadig større rolle i internationale handelsforhandlinger. Indgåelsen og gennemførelsen af økonomiske partnerskabsaftaler har været vigtige milepæle. Den nuværende tilstand er imidlertid utilfredsstillende med hensyn til at øge den økonomiske diversificering og værdiforøgelsen og reducere afhængigheden af en smal vifte af produkter samt omfordele fordele, der medfører voksende uligheder.

En anden ny realitet, der er opstået, vedrører den øgede regionale dynamik og betydningen af regionale organisationer og for Afrikas vedkommende en kontinental organisation, Den Afrikanske Union. Evalueringen af Cotonouaftalen viser, at den ikke har været i stand til at tackle denne vigtige udvikling, som bør afspejles i enhver fremtidig beslutningstagning i partnerskabet og den institutionelle struktur.

Endelig spiller partnerlandene en stadig vigtigere rolle i håndteringen af globale udfordringer, som pr. definition ikke kan løses af EU alene. I den henseende er klimaændringer fortsat en af de mest presserende trusler med hensyn til at opnå bæredygtig udvikling i EU og resten af verden. Nye magter, som ikke altid fremmer de samme værdier og dagsordener, er endnu et argument for at øge indsatsen for at opnå enighed med EU's partnere om vigtige spørgsmål af global betydning og sammen fremme en positiv dagsorden. Øget dialog og samarbejde med AVS-landene er derfor afgørende, hvis EU agter at påvirke og fremme en multilateral regelbaseret orden. Evalueringen viser imidlertid, at partnerskabet ikke i tilstrækkelig grad har nået disse mål. Med hensyn til resultater har der været mangel på lydhørhed og reelt samarbejde mellem partnere ved centrale internationale forhandlinger.

¹² COM(2016) 385 final findes på: http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/european-agenda-migration/proposal-implementation-package/docs/20160607/communication_external_aspects_eam_towards_new_migration_ompact_en.pdf.

Disse udfordringer og muligheder er af en sådan betydning på mellemlangt sigt, at de kræver øjeblikkelig og afgørende tiltag med partnerne.

Det er i EU's interesse at søge et nyt politisk partnerskab med fokus på at opbygge fredelige, stabile, velforvaltede, velstående og modstandsdygtige stater og samfund ved og uden for dens grænser. Et samfund, der fremmer demokrati, tillid til institutionerne og bæredygtig udvikling er grundlaget for en robust stat.

Det er også i EU's interesse at søge et nyt politisk partnerskab, der opfylder målet om en multilateral regelbaseret orden, der tackler globale udfordringer. Vellykkede forhandlinger om Parisaftalen om klimaændringer¹³ har vist, at opbygningen af sådanne strategiske alliancer har en positiv indvirkning på resultatet af internationale forhandlinger.

For at beskytte EU's interesser i denne henseende bør EU i sin strategi fokusere på følgende specifikke prioriteter, som er uafhængige og gensidigt forstærkende:

Specifikke prioriteter	
1	Fremme fredelige og demokratiske samfund, god regeringsførelse, retsstatsprincippet og menneskerettigheder for alle.
2	Anspore til bæredygtig vækst og anstændigt arbejde til alle.
3	Omdanne mobilitet og migration til muligheder og tackle udfordringer sammen.
4	Fremme menneskelig udvikling og værdighed.
5	Beskytte miljøet og bekæmpe klimaændringer.
6	Samle kræfterne på den globale scene på områder af fælles interesse.

De vigtigste byggesten til et fremtidig partnerskab er anført nedenfor.

3. Et politisk partnerskab baseret på specifikke prioriteter

En første byggesten til et nyt politisk partnerskab kunne indeholde fælles aftalte mål, værdier, principper og tilsagn. Disse skal efterfølgende skræddersys til de forskellige regioner for at afspejle deres særlige karakteristika. Det bør aktivt undersøges, om man kan nå ud til andre interesserede parter uden for AVS-landene (se afsnit 4.2.3).

¹³ Parisaftalen under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer, FCCC/CP/2015/L.9/rev.1.

3.1 EU's prioriteter over for partnerlande

3.1.1 Fremme fredelige og demokratiske samfund, god regeringsførelse, retsstatsprincippet og menneskerettigheder for alle

Det fremtidige partnerskab bør baseres på et fælles stærkt tilsagn om at fremme og respektere demokratiske principper, retsstatsprincippet, universelle menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder for alle, respekt for menneskelig værdighed og principperne om lighed og solidaritet samt god regeringsførelse. Fokus på ligestilling, de mest sårbare mennesker og unge bør navnlig inspirere til en fælles indsats for demokratisk regeringsførelse og menneskerettigheder for alle. I mange partnerlande er alle disse elementer allerede faste eller rodfæstede. Der er dog ikke gjort tilstrækkelige fremskridt til, at den bæredygtige udvikling har bidt sig fast.

EU fremmer en regelbaseret verdensorden, der skal sikre globale offentlige goder og bidrage til en fredelig verden med multilateralisme som dens vigtigste princip og De Forenede Nationer (FN) i midten. Partnerskabet bør derfor baseres på den fuldstændige overholdelse af principperne i FN's charter og international ret og bør spille en aktiv rolle inden for denne ramme.

Partnerskabet bør fremme fred, stabilitet og sikkerhed, herunder menneskers sikkerhed og modstandsdygtighed, som en kritisk aktiv tilstand for bæredygtig udvikling og velstand. Der kan ikke være bæredygtig udvikling uden fred og sikkerhed, og uden udvikling og udryddelse af fattigdom er der ingen bæredygtig fred. Det er også vigtigt for EU's egen sikkerhed og velstand at bekæmpe destabilisering og de grundlæggende årsager hertil. Sikkerhed hjemme afhænger af fred uden for EU's grænser. I denne henseende bør det fremtidige partnerskab afspejle behovet for en omfattende tilgang til konflikter og kriser, herunder forebyggelse og løsning, og inddragelse af både militære og civile evner (og samspillet mellem dem). Der bør tages højde for de mange dimensioner og aktiviteter på alle stadier af konfliktskyklussen i tæt samarbejde med kontinentale samt regionale organisationer og FN.

Dette partnerskab bør fokusere på at opfylde retsstatsprincippet. Dette er en grundlæggende værdi, et nødvendigt grundlag for bæredygtig udvikling, et centralt element i forebyggelsen af konflikter og et fundament for et vellykket samarbejde inden for andre af EU's interesseområder. For at skabe denne værdi skal der gives et klart tilsagn om især at fremme effektiv og uafhængig retfærdighed for borgere og virksomheder. Der skal ligeledes tages hånd om straffriheden for de alvorligste forbrydelser af international betydning, herunder ved at anerkende komplementariteten i rollefordelingen mellem de nationale strafferetlige domstole og Den Internationale Straffedomstol med hensyn til at opnå retfærdighed og forsoning. Kampen mod korruption og organiseret kriminalitet er også vigtig for de demokratiske institutioners effektivitet, for et gunstigt erhvervsklima og en bæredygtig forvaltning af naturressourcer, herunder mineralske ressourcer.

Partnerskabet bør gøre det muligt at handle i fællesskab med hensyn til at tackle voksende globale sikkerhedstrusler, der påvirker både Europa og partnerlandene, navnlig terrorisme og ekstremisme samt alle former for organiseret kriminalitet og ulovlig handel med mennesker,

dyr, narkotika og farlige materialer. Det bør også omfatte fremme af cybersikkerhed, beskyttelse af kritisk infrastruktur samt maritim sikkerhed og civil luftfartssikkerhed. Partnerskabet bør ligeledes styrke det fælles tilsagn om at bekæmpe spredning af masseødelæggelsesvåben, herunder kontrol med produkter med dobbelt anvendelse, og bekæmpe ulovlig fremstilling, overførsel, udbredelse, overdreven ophobning og ukontrolleret spredning af håndvåben og lette våben.

Partnerskabet bør fremme en effektiv indsats på alle niveauer (lokalt, nationalt, kontinentalt og internationalt), ligesom det bør sikre, at alle aktører systematisk overholder principper og tilsagn. Det nye partnerskab bør bygge på erfaringerne med den politiske dialog som en sund og fleksibel proces for et kontinuerligt, omfattende og bredt engagement på alle niveauer om alle interessed spørgsmål. Det bør fortsat gøre brug af en intensiveret politisk dialog og omfatte en høringsprocedure om følsomme spørgsmål vedrørende overholdelse af de demokratiske principper, retsstatsprincippet, menneskerettigheder for alle og god regeringsførelse med mulighed for hel eller delvis suspension af forbindelserne som en sidste udvej. Det nye partnerskab bør fremme et øget engagement med en bred vifte af ikkestatslige aktører, herunder civilsamfundet og den private sektor.

3.1.2 Fremme af bæredygtig vækst og anstændigt arbejde til alle

Mange partnerlande har oplevet en imponerende økonomisk vækst i det seneste årti. Væksten har ofte været hurtig, men fra et lavt udgangspunkt, og den økonomiske diversificering og kompleksitet er ofte svag i de fleste lande. De fleste økonomier er stadig meget sårbare over for økonomiske og naturlige chok og giver ikke mulighed for den nødvendige jobskabelse. Endvidere er de endnu ikke tilstrækkeligt sporet ind på en inklusiv og bæredygtig vækst, navnlig inden for bæredygtigt forbrug og bæredygtig produktion og ressourceeffektivitet. Integrationen af AVS-landene i verdensøkonomien gennem øget handel og tilknytning til globale værdikæder har ikke nået det forventede niveau. Som det fremgår af målene for bæredygtig udvikling, er det vigtigt at skabe inklusiv og bæredygtig vækst og anstændigt arbejde for at sikre stabilitet og velstand for partnerlandene. Det er også vigtigt for at skabe en positiv afsmittende virkning over for EU. Partnerskabet bør derfor navnlig fokusere på de centrale drivkræfter for inklusiv og bæredygtig vækst.

Fremme af makroøkonomisk stabilitet, herunder stabilitet i det finansielle system, er stadig en forudsætning for inklusiv og bæredygtig vækst. Dette er navnlig relevant i forbindelse med en stadig mere indbyrdes forbundet økonomisk og finansiell verden med mange nye økonomier og dermed forbundne finansielle markeder. Ikkebæredygtigt underskud på de offentlige finanser og de løbende poster, uforholdsmæssigt store udsving i valutakurser og inflation eller stor volatilitet i de økonomiske aktiviteter gør det vanskeligt for investorer at planlægge og foregribe økonomiske muligheder. En sådant økonomisk klima hindrer gennemførelsen af sammenhængende politikker og effektiv budgetforvaltning fra regeringens side.

I den henseende er det vigtigt at fremme sund forvaltning af offentlige finanser og effektivt kontrollere brugen af disse. Dette omfatter fremme af effektive, virkningsfulde, retfærdige og gennemsigtige skattesystemer og bekæmpelse af svig og ulovlige pengestrømme. Sund forvaltning af offentlige finanser er et vigtigt element i god regeringsførelse og et vigtigt

grundlag for en effektiv og robust offentlig sektor. Det bør føre til, at flere indenlandske indtægter effektivt og virkningsfuldt konverteres til offentlige goder og tjenesteydelser.

Det nye partnerskab bør også give den private sektor en stærkere rolle med hensyn til at skabe inklusiv og bæredygtig vækst og jobs. Dette kræver en stærkere indsats for at forbedre politikken og den lovgivningsmæssige ramme samt erhvervsklimaet. Opmærksomheden bør navnlig rettes mod investeringsklimaet og behovet for øgede investeringer.

Fremme af velfungerende arbejdsmarkeder bør have en fremtrædende plads i det nye partnerskab. De er nødvendige for at sikre anstændige jobs til arbejdstagere, herunder gennem overgangen fra den uformelle til den formelle økonomi og ved at forbedre arbejdsvilkår, arbejdsmiljø og adgang til social beskyttelse.

Opmærksomheden bør især rettes mod en bæredygtig og miljømæssigt ansvarlig landbrugsfødevarersektor. I partnerlandene er denne sektor fortsat en grundlæggende drivkraft for bæredygtig udvikling og navnlig for fødevarerikkerhed, jobskabelse og udryddelse af fattigdom, samtidig med at klimaændringer udgør en særlig risiko.

Denne bæredygtige tilgang gælder også fiskeri og akvakultur. Bedre global havforvaltning er afgørende for at fremme inklusiv og bæredygtig vækst i maritime aktiviteter og samtidig sikre sunde, rene og sikre have. I den forbindelse bør partnerskabet søge at forme international havforvaltning i FN samt i andre relevante multilaterale fora. Den fælles kamp mod ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri bør styrkes.

Udvikling af infrastruktur, herunder bæredygtige transport- og energinet, er en vigtig drivkraft for inklusiv og bæredygtig vækst, navnlig i de infrastrukturer, som er nødvendige for at øge den regionale økonomiske integration, få adgang til verdensmarkedet, låse op for kritiske isolerede områder og fremme mobiliteten i tætte byområder. Opmærksomheden bør navnlig rettes mod udvikling og udbredelse af informations- og kommunikationsteknologier gennem konnektivitet til overkommelige priser og bredere adgang til digitale applikationer for alle samt fremme af videnskab og teknologi og forskning og innovation, som er kritisk både for økonomiske investeringer og fremskyndet udvikling.

Partnerskabet bør arbejde hen imod at give universel adgang til rene, moderne, sikre og pålidelige energitjenester til overkommelige priser. Energibesparelse, energieffektivitet og vedvarende energiløsninger bør fremmes, også i lyset af indvirkningen på de klimarelaterede globale udfordringer.

I sin søgen efter inklusiv og bæredygtig vækst og jobskabelse bør partnerskabet fremme handel, som kan være en stærk drivkraft for økonomisk udvikling og også bidrage til integration og politisk stabilitet. Handel giver EU og partnerlandenes virksomheder mulighed for at udvide deres markeder og giver forbrugerne adgang til de bedste produkter til konkurrencedygtige priser.

Fremtidige handelsforbindelser med partnerlandene bør følge multilaterale regler. WTO-kompatible økonomiske partnerskabsaftaler (ØPA'er) med deres fælles institutioner og bindende, evolutionære tilsagn bør fortsat være vigtige instrumenter for handelen mellem

AVS og EU. De eksisterende ØPA'er kan udvides til at omfatte flere lande i ØPA-regionerne og uddybes, så de omfatter flere væsentlige områder efter aftale mellem parterne.

Globalisering, fremkomsten af globale værdikæder og den voksende betydning af grænseoverskridende spørgsmål kræver, at der tages hånd om alle handelsområder og handelsrelaterede områder på en helhedsorienteret måde. Det nye partnerskab bør derfor styrke parternes samarbejde og dialog i handelen med tjenesteydelser og andre handelsrelaterede områder som afskaffelse af ikke-toldmæssige barrierer, harmonisering af lovgivning, investeringer, konkurrencepolitik, intellektuelle ejendomsrettigheder og arbejdstagerrettigheder.

Mens hver enkelt ØPA inddrager egne institutioner til at revidere gennemførelsen og drøfte handelsrelaterede spørgsmål, vil en dialog om handelsanliggender og samarbejde mellem EU og partnerlandene som helhed fortsat omhandle spørgsmål af fælles interesse, navnlig i lyset af samarbejdet i WTO. En politikdialog om handel bør også videreføres på nationalt plan, hvor det er relevant.

3.1.3 Omdanne migration og mobilitet til muligheder og tackle udfordringer sammen

Migration og mobilitet kan medføre vigtige fordele for EU og partnerlandene, hvis det forvaltes rigtigt. Cotonouaftalen har manglet tilstrækkelig hurtige reaktioner og beslutsomme handlinger i forhold til denne vigtige udfordring. Forpligtelsen til at genindsætte statsborgere i en uholdbar situation på den anden parts område blev i vid udstrækning ikke gennemført.

I fremtiden bør partnerskabet forbedre dialogen og samarbejdet mellem parterne og tage hånd om alle aspekter af migration styret af principperne om solidaritet, partnerskab samt fælles ansvar og gensidig ansvarlighed med hensyn til menneskerettigheder. Det bør bygge på de aftalte principper og tilsagn i artikel 13 i Cotonouaftalen, udvide dem, så de afspejler det fulde omfang af migrationen og dens udvikling og EU's migrationspolitik og udvikle et operationelt samarbejde, navnlig vedrørende håndhævelsesmekanismer for aftalte principper. Det bør integrere vigtig politisk udvikling som den europæiske dagsorden om migration og den dertil hørende partnerskabsramme, som har til formål at reagere på kriser gennem øjeblikkelige og målbare resultater, men også danne grundlag for et udvidet samarbejde med oprindelseslande, transit- og destinationslande med en godt forvaltet migrations- og mobilitetspolitik. Det bør også tage højde for erklæringen og handlingsplanen fra topmødet i Valletta. Partnerlandene støttes i deres indsats for at udvikle effektive migrations- og asylpolitikker. Det er nødvendigt at tackle de grundlæggende årsager til irregulær migration og tvangsfordrivelse gennem vedvarende politikker på kort, mellemlangt og langt sigt og udnytte de eksisterende processer bedre. Partnerskabet bør også tage del i beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere med særligt fokus på sårbare grupper. Det bør fremme modstandsdygtigheden for personer, der har været tvangsfordrevet længe, og deres optagelse i værtslandenes økonomiske og sociale liv

EU bør sammen med partnerlandene afgive konkrete tilsagn om at forebygge og tage mere effektiv hånd om irregulær migration, herunder forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel, smugling af migranter og dermed forbundne kriminelle netværk, og skabe opmærksomhed omkring risikoen for irregulær migration. Med udgangspunkt i principperne

og tilsagnene i artikel 13 i Cotonouaftalen er det nødvendigt at blive enige om mekanismer til at forbedre samarbejdet om tilbagesendelse og tilbagetagelse og den operationelle gennemførelse af internationale forpligtelser til at tilbagetage egne borgere uden ret til ophold i EU.

Samtidig er det nødvendigt at udnytte de muligheder, der knytter sig til migration, som pengeoverførsler eller "hjernecirkulation", som kan yde et vigtigt positivt bidrag til inklusiv og bæredygtig vækst og udvikling i EU og partnerlandene. EU er derfor forpligtet til at udnytte disse muligheder gennem bedre regulær migration og mobilitet, navnlig til uddannelsesmæssige, videnskabelige, kulturelle, uddannelsesmæssige og faglige formål, som kan have en positiv effekt på både økonomi og samfund.

3.1.4 Sikre menneskelig udvikling og værdighed

Partnerskabet bør arbejde på at øge befolkningernes velstand ved at opfylde målene for bæredygtig udvikling. EU bør søge et stærk politisk engagement med partnerlandene for at opfylde alles behov, navnlig blandt de fattigste og mest sårbare, og sikre, at alle mennesker kan udnytte deres potentiale med hensyn til værdighed og lighed og i et sundt miljø. Det bør støtte reformer, der skal udrydde fattigdom, tackle uligheder, forebygge sårbarheder og sikre lige adgang til anstændigt arbejde og sociale tjenester, navnlig uddannelse og sundhed af høj kvalitet og social beskyttelse. Tiltag rettet mod at udrydde fattigdom bør fokuseres på de fattigste og mest sårbare lande, herunder de mindst udviklede lande, og sårbare og konfliktramte lande, hvor problemerne forventes at vare ved og blive forstærket af demografiske faktorer, og hvor det er vigtigt i højere grad at fokusere på menneskelig udvikling. Partnerskabet bør bidrage til at styrke modstandsdygtigheden og tackle den kroniske sårbarhed ved at øge synergierne mellem livreddende bistand og langsigtede udviklingsbehov.

EU bør insistere på et fælles tilsagn om at beskytte, fremme og realisere ligestilling mellem kønnene og styrke kvinders og pigers handlekraft. EU ønsker også at se en fælles anerkendelse af det vigtige bidrag, som kvinder og piger yder til fred og statsopbygning, økonomisk vækst, teknologisk udvikling, fattigdomsbekæmpelse, sundhed og trivsel samt kultur og menneskelig udvikling. Lighed mellem kønnene er vigtigt for en bæredygtig udvikling, hvilket også understreges i 2030-dagsordenen.

Unge mennesker er drivkraften bag den fremtidige sociale, økonomiske og miljømæssige velfærd i deres samfund. Deres bidrag er afgørende for at udnytte de muligheder fuldt ud, som ligger i den videnskabelige og teknologisk udvikling (f.eks. den digitale revolution), og styrke demokratiske institutioner og værdier over tid. Adgang til effektiv uddannelse og færdighedsudvikling af høj kvalitet vil være afgørende for beskæftigelsesegnethed, samfundsmæssig udvikling og modstandsdygtighed.

Endvidere bør partnerskabet i fællesskab forpligte sig til at fremme interkulturel dialog, beskytte den kulturelle mangfoldighed og udvikle kulturelle og kreative industrier. Kultur er et kraftfuldt værktøj til at bygge bro mellem mennesker, navnlig de unge, og styrke den

gensidige forståelse. Det er også et vigtigt middel til at bekæmpe voldelig radikaliserings og er en drivkraft for økonomisk og social udvikling.

3.1.5 Beskytte miljøet og bekæmpe klimaændringer

Bæredygtig udvikling og menneskers trivsel afhænger af sunde økosystemer og et velfungerende miljø. Klimaændringer og nedbrydning af miljøet truer med at vende de økonomiske fremskridt, sætte fred og stabilitet over styr og forårsage storstilet migration.

Partnerskabet bør derfor fokusere på at nå de relevante mål for bæredygtig udvikling (f.eks. ren energi, bæredygtige byer og samfund og ansvarligt forbrug og ansvarlig produktion) og gennemførelsen af Parisaftalen om klimaændringer. Det bør forpligte sig i forhold til fattigdomsorienterede politikker vedrørende modstandsdygtighed over for klimaændringer og optrappe overgangen til inklusive grønne og blå økonomier, navnlig gennem vedtagelse af bæredygtigt forbrug og bæredygtig produktion i en ansvarlig privat sektor. Det bør i høj grad forpligte sig til bæredygtig forvaltning af naturressourcer, herunder skove, dyreliv og mineralske ressourcer, samt bevarelse, værdiansættelse og bæredygtig udnyttelse af økosystemer og biodiversitet, herunder have, og gennemførelse af afbødnings- og tilpasningspolitikker. Der er også brug for sikre og retfærdige adgangsrettigheder for at opnå god forvaltning af naturressourcerne. Bedre beredskab, mindre eksponering for sårbarhed og evnen til at komme sig efter katastrofer er vigtige redskaber til at undgå tab af liv og levebrød.

2030-dagsordenen kræver en akut indsats fra alle i forhold til globale offentlige goder, herunder lave emissioner og kulstoffattige økonomier. Det nye partnerskab bør afspejle partnernes og deres regionale organisationers stærke engagement med hensyn til at gennemføre effektive politikker for bæredygtig energi, der opfylder målene for reduktion af emissioner af drivhusgasser. Energiproduktion er direkte knyttet til udfordringen med klimaændringer og bæredygtig udvikling. Parterne har stor interesse i at omdanne denne sektor og udfase brugen af fossile brændstoffer og samtidig mobilisere de indenlandske vedvarende ressourcer yderligere og øge energieffektiviteten i partnerlandene, at tage et stort skridt i retning af bæredygtige og moderne energitjenester og afkoble den økonomiske vækst fra væksten i energiforbruget. Samarbejdet i denne sektor bør endvidere fremme høje sikkerhedsstandarder inden for atomkraft. For at hjælpe med at sikre dette bør EU fortsat samarbejde med partnerlandene om at fremme et gunstigt lovgivningsmiljø og sektorreformer. Partnerskabet bør anlægge en mere strategisk og skræddersyet tilgang til investeringer i bæredygtig energi, hvor private investeringer og moderne teknologier spiller en vigtig rolle med hensyn til at fremme omdannelsen af energiproduktions- og forbrugsmønstre i partnerlandene.

Bæredygtighed kræver også, at partnerne forpligter sig til at løse udfordringer i byerne, hvor virkningerne af en større demografisk forskydning kræver en betydelig ændring i retning af intelligente og bæredygtige byer og væk fra traditionel bypolitik.

3.1.6 Alliance om fælles udfordringer

Partnerskabet bør sætte EU og dets partnere i stand til at samarbejde mere effektivt om at fremme en fælles dagsorden i globale og multilaterale fora. Potentialer i denne henseende er næsten uudnyttet, og der bør leveres meget mere konkrete resultater. Samarbejdet på den internationale scene bør være et område, hvor et nyt partnerskab kan tilføre en betydelig merværdi.

Grundlaget for en større indsats er et fornyet tilsagn om at fremme regelbaseret effektiv multilateralisme med FN i centrum. Partnerskabet bør støtte global styring ved at søge at reformere, gennemføre og udvikle multilaterale institutioner, aftaler og normer. Et sådant tilsagn om global styring skal omsættes til øget dialog og effektivt samarbejde i internationale fora (herunder UNSC, UNGA, UNHRC, UNFCCC)¹⁴ samt til viljen til at reformere FN, herunder Sikkerhedsrådet.

Med udgangspunkt i erfaringerne fra den ambitiøse koalitionsproces, der til COP 21¹⁵ banede vejen for Parisaftalen i 2015 om klimaændringer¹⁶, skal partnerskabet aktivt identificere emner, hvor EU og partnerlandene har vigtige fælles interesser og kan fremme en global indsats. Dette bør omstattes til fælles tiltag i forbindelse med beslutningsprocesser. Der bør defineres en proces for regelmæssigt på højeste politiske plan at identificere fælles interesser og give mulighed for rettidig forberedelse og en koordineret indsats samt afstemning i de relevante internationale formater og rammer. Følgende områder bør bl.a. overvejes: klimaændringer, bæredygtig udvikling, blå og grøn økonomi, beskyttelse af biodiversitet, global, digital økonomi, bekæmpelse af ulovlige finansielle strømme og et velfungerende råvaremarked. Partnerskabet bør ligeledes søge at fremme fælles interesser i WTO. Der er også mulighed for et tættere samarbejde i de internationale finansielle institutioner.

For at styrke sådanne strategiske alliancer på den internationale scene bør der i stigende grad tages kontakt til lande uden for AVS, i Nordafrika, blandt de mindst udviklede lande og små udviklingsøstater.

3.2. EU's prioriteter skræddersyet til regionerne

Partnerskabets prioriteter bør følges overalt. Samtidig bør partnerskabet for at sikre en effektiv gennemførelse tage højde for de regionale forhold og partnernes egne udviklingsrammer samt de forskellige prioriteter i EU's fælles dagsorden med partnere i Afrika, Vestindien og Stillehavet. For hver af regionerne kan prioriteterne skræddersys til omstændighederne og finjusteres ved at angive de tilhørende mål og påtænkte tiltag.

¹⁴ FN's Sikkerhedsråd, FN's Generalforsamling, FN's Menneskerettighedsråd, FN's rammekonvention om klimaændringer.

¹⁵ <http://www.cop21paris.org/about/cop21>.

¹⁶ http://unfccc.int/paris_agreement/items/9485.php.

3.2.1 Afrika

Afrika er et kontinent med enorme muligheder. I 2050 vil det være hjem for næsten 25 % af verdens befolkning. Det huser nogle af de hurtigst voksende økonomier i verden samt omfattende natur- og landbrugsmæssige ressourcer. Det har et enormt potentiale for handel, innovation og investeringer, og det er også det, kontinentet stræber efter. I de fleste afrikanske lande er EU den første partner i politik, bistand, handel og investeringer. Inden for de seneste år har EU og Afrika opbygget et dybere og mere politisk partnerskab baseret på fælles værdier og interesser. Et stigende antal afrikanske regeringer og regionale organisationer påtager sig en ledende rolle med hensyn til at tackle de politiske, sikkerhedsmæssige og økonomiske udfordringer både inden og uden for deres grænser. Den Afrikanske Union og dens 2063-dagsorden¹⁷ stræber efter et ambitiøst momentum.

Afrikas potentiale afhænger af de afrikanske landes indsats inden for regeringsførelse, menneskerettigheder, konfliktforebyggelse og konfliktløsning, bekæmpelse af organiseret kriminalitet samt inklusiv og bæredygtig vækst og jobskabelse. Visse lande er stadig ikke i stand til at indføre reformer og rejse sig fra kriser. De mangler med andre ord modstandskraft og er skrøbelige. Tallene for fattigdom, arbejdsløshed og ulighed er fortsat høje, og det går langsomt med at nedbringe dem. Derudover er befolkningstilvæksten en massiv udfordring. Endvidere sidder mange lande fortsat fast i langvarige konflikter, mens tværnationale sikkerhedsmæssige udfordringer udgør en trussel for regional stabilitet og bæredygtig udvikling. Ødelæggelse af miljøet og klimaændringernes indvirkning truer også med at udligne den økonomiske fremgang og sætte fred og stabilitet over styr. Alt dette giver næring til humanitære nødsituationer, strømme af tvangsfordrivelse og irregulær migration i regionerne og mod Europa.

Det er vigtigt for Afrikas og EU's sikkerhed og fremgang at fremme mulighederne og tackle udfordringerne. Under hensyntagen til EU's prioriteter og Afrikas egne tilsagn og reformdagsorden samt med udgangspunkt i grundlaget i den fælles afrikanske EU-strategi (JAES)¹⁸ bør følgende mål derfor være i centrum for et fornyet partnerskab med de afrikanske lande.

a. Fred og sikkerhed, stabilitet, demokrati, retsstatsprincippet, god regeringsførelse og menneskerettigheder

Investeringer i afrikansk fred, stabilitet og udvikling er ikke kun til fordel for vores partnere, men er også en investering i EU's egen sikkerhed og velstand. Konflikter og skrøbelighed er fortsat en massiv hindring for Afrikas udvikling. I denne henseende skal der også tages kontakt til lande uden for AVS om vigtige spørgsmål som stabilisering, sikkerhed og opbygning af modstandskraft.

Specifikke mål

¹⁷ Agenda 2063 The future we want for Africa – agenda2063.au.int.

¹⁸ The Africa-EU Strategic Partnership - A Joint Africa EU Strategy – www.africa-eu-partnership.org/sites/default/files/documents/eas2007_joint_strategy_en.pdf.

- Fremme af en integreret tilgang til konfliktforebyggelse og konfliktløsning, fredsskabelse og menneskelig sikkerhed på nationalt, regionalt og kontinentalt plan med øget afrikansk ejerskab, ansvar, solidaritet og kapacitet.
- Fremme af sikkerhed, herunder maritim sikkerhed, samarbejde og reformer af sikkerhedssektoren, gennem dybere sikkerhedspartnerskaber på nationalt, regionalt og kontinentalt plan og i tæt samarbejde med FN. Realiseringen af den afrikanske freds- og sikkerhedsarkitektur (APSA)¹⁹ er et vigtigt mål at nå.
- Fremme af demokrati og tilsagn om at respektere demokratiske principper, forfatningen samt valgperioder og resultatet deraf. I denne henseende er det vigtigt løbende at engagere sig med og støtte den afrikanske regeringsarkitektur²⁰ og den demokratiske institutionelle udvikling på lokalt, nationalt og regionalt plan, navnlig gennem anvendelse af det afrikanske charter om demokrati, valg og regeringsførelse²¹. Endvidere bør der i højere grad være fokus på at lette, bevare og udvide civilsamfundets muligheder for at engagere sig i oplysningsarbejde og udformning af politikker samt på at styrke dialogen med de lokale myndigheder.
- Fremme af retsstatsprincippet og god regeringsførelse, herunder effektiv og uafhængig retfærdighed for borgere og virksomheder. Sund forvaltning af offentlige finanser er et vigtigt element i god regeringsførelse og et vigtigt grundlag for makroøkonomisk stabilitet og en robust offentlig sektor.
- Fremme og beskyttelse af menneskerettigheder, herunder gennem støtte til arbejdet og dialogen med relevante menneskerettighedsinstitutioner fra begge kontinenter, relevante institutioner (f.eks. nationale parlamenter) samt civilsamfundet og de lokale myndigheder.
- Fremme og beskyttelse af humanitære principper og humanitær folkeret.
- Fremme af bekæmpelsen af organiseret og grænseoverskridende kriminalitet, terrorisme og radikalisering samt ulovlig handel med mennesker, vilde dyr, narkotika og farlige materialer og dermed forbundne ulovlige pengestrømme.

b. Fælles økonomiske muligheder for en bæredygtig udvikling

Fremme af inklusiv og bæredygtig vækst vil give Afrika mulighed for at udnytte sin demografiske udvikling og gøre den til en mulighed med positive afsmittende virkninger for EU.

Specifikke mål

- Fremme af anstændige beskæftigelsesmuligheder, navnlig for unge og kvinder.

¹⁹ www.peaceau.org/en/page/104-african-peace-and-security-architecture-apsa.

²⁰ Aga-platform.org.

²¹ Au.int/en/treaties/African-charter-de-mocracy-elections-and-governance.

- Sikring af et gunstigt miljø for handel og ansvarlige investeringer, udvikling af den private sektor, navnlig med fokus på landbrugsfødevarersektoren, som udgør levebrødet for størstedelen af Afrikas befolkning.
- Fremme af en effektiv gennemførelse af de økonomiske partnerskabsaftaler (ØPA'er) i Afrika, så de økonomiske operatører kan høste det fulde udbytte af aftalerne.
- Fremskridt inden for: afrikansk regional integration på kontinentalt og regionalt plan i overensstemmelse med Afrikas 2063-dagsorden²² og de fastsatte mål i forskellige regioner, navnlig med fokus på handelslettelser, modernisering af told og harmonisering af standarder, reguleringsmæssig sammenhæng og bæredygtig, effektiv infrastruktur, der fremmer interoperabilitet, indgående investeringer og adgang til regionale og globale markeder.
- Forbedring af nye investeringsmuligheder, herunder investeringer af høj kvalitet, der udnytter yderligere ressourcer fra kapitalmarkeder, og fremme af partnerskaber mellem private operatører på begge kontinenter samt udbygning af initiativer som EU-Afrika-erhvervsforummet.
- Fremme af grøn og blå økonomi og miljøvenlige modeller til at fremme inklusiv og bæredygtig vækst og afkoble den fra nedbrydning af miljøet, navnlig ved at fremme bæredygtige forbrugs- og produktionsmønstre.
- I lyset af gennemførelsen af Parisaftalen, sikring af universel adgang til prisoverkommelig, pålidelig og moderne energi til fremme af inklusiv og bæredygtig vækst.

c. Migration og mobilitetsstyring

For at udnytte fordelene ved og styre udfordringerne med migration er der brug for en mere koordineret, systematisk og struktureret tilgang, der svarer til EU's og Afrikas interesser. Der skal genoprettes en orden i migrationsstrømmene, ligesom mobiliteten skal fremmes på grundlag af en veldrevet rettighedsbaseret tilgang til migration i overensstemmelse med den europæiske dagsorden om migration og dens nye partnerskab med tredjelande, erklæringen om migration og mobilitet mellem EU og Afrika fra 2014 og erklæringen og handlingsplanen fra topmødet i Valletta.

Specifikke mål

- Fremme af udarbejdelsen og gennemførelsen af migrationspolitikker ved at fremme lovlige kanaler og tackle ulovlige migrationsstrømme, herunder tilbagesendelse og tilbagetagelse.
- Bedre tilrettelæggelse af arbejdskraftens mobilitet i og mellem regioner, fremme af den institutionelle dialog og samarbejde langs migrationsruterne samt fremme af "hjernecirkulation" gennem anerkendelse af kompetencer og kvalifikationer, dialoger om

²² <http://agenda2063.au.int/>.

visa og fremme af studerendes, forskeres og akademikers mobilitet. Reducering af omkostningerne ved pengeoverførsler og styrkelse af diasporas rolle og engagement.

- Tackling af irregulær migration ved at indføre passende forebyggende foranstaltninger, herunder bekæmpelse af menneskehandel og smugling af migranter gennem integreret grænseforvaltning og fremme af alternativer til irregulær migration.
- Mere effektive og virkningsfulde foranstaltninger til håndtering af udfordringerne i forbindelse med tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration. Begge parter skal i høj grad forpligte sig med et operationelt samarbejde. Især med hensyn til tilbagetagelse skal de eksisterende bestemmelser i artikel 13 i Cotonouaftalen styrkes og gøres eksigible.
- Håndtering af tvangsfordrivelse og fremme af international beskyttelse baseret på princippet om ansvarsdeling ved at hjælpe med at bevare og styrke den menneskelige kapital for de mennesker, der tvinges til at forlade deres hjem, hjælpe med at beskytte dem og i sidste ende yde udviklingsmæssig bistand til de fordrevne og deres værter. Dette gælder både befolkninger, der flygter fra deres hjemland, og internt fordrevne.

d. Menneskelig udvikling

Fattigdom, manglende kompetenceudvikling og ulighed er fortsat store udfordringer, som kun langsomt bedres. Den stærke befolkningstilvækst i Afrika gør kun udfordringen større.

Specifikke mål

- Styrkelse af kvinders, unges og sårbare gruppers handlekraft ved at fremme lige adgang til kvalitetsuddannelse og -erhvervsuddannelse, social beskyttelse, sundhed, herunder reproduktiv sundhedspleje, og repræsentation i politiske og økonomiske beslutningsprocesser for kvinder og piger samt et gunstigt miljø for unge, så de kan udnytte deres potentiale, drage fordel af menneskerettighederne og fungere som ansvarlige aktører.
- Tackling af sociale og økonomiske uligheder gennem politikker vedrørende skatter, løn og social beskyttelse, herunder ved at garantere adgang til vigtige sociale tjenester for alle og fremme en nationalt defineret minimumsindkomst. Der bør ligeledes lægges vægt på at sikre fødevarer sikkerhed gennem øgede investeringer i infrastruktur i landdistrikter, landbrugsforskning, teknologiudvikling og social innovation.
- Fremme af videnudvikling ved at tilbyde kvalitetsuddannelse, herunder erhvervsuddannelse, efteruddannelse og kompetenceudvikling i overensstemmelse med arbejdsmarkedets behov, samt aktiv fremme af den digitale økonomi og det digitale samfund, videnskab og teknologi, forskning og innovation for i væsentlig grad at forbedre folks liv samt den lokale arbejdsstyrkes beskæftigelsesegnethed på en bæredygtig måde i både byområder og landdistrikter.
- Håndtering af sårbarhed over for makroøkonomiske og andre chok som sundhedstrusler og sygdomsudbrud, styrkelse af sundhedssystemerne for at forfølge målet om universel

sundhedsdækning og kvalitetspleje samt forebyggelse og reduktion af byrden i forbindelse med sygdomme, dårlig ernæring, fødevaremangel, naturkatastrofer og klimaændringer.

- Øget adgang til drikkevand og sanitet og fremme af tilgængeligheden og bæredygtig forvaltning af vandressourcer samt forhindring af at smitsomme sygdomme spredt sig. Fremme af bevarelse, genopretning og bæredygtig udnyttelse af økosystemer og naturressourcer og gennemførelse af naturbaserede løsninger.
- Mere inklusive, sikre, robuste og bæredygtige byer og bebyggelser.

3.2.2 Vestindien

EU og Caribien deler en lang historie, kultur og en bred base af fælles værdier. Gennem sine fjernområder og associerede oversøiske lande og territorier er EU også fysisk en del af Vestindien. De vestindiske lande deler en række af EU's politiske mål og står over for en række udfordringer, som EU har en interesse i at tage hånd om (som klimaændringer, kriminalitet og andre sikkerhedsmæssige udfordringer, miljøbeskyttelse), hvoraf nogle giver mulighed for markedsadgang (f.eks. bæredygtig energi).

Under hensyntagen til EU's prioriteter og den specifikke kontekst og med udgangspunkt i grundlaget i det fælles strategiske partnerskab mellem EU og Vestindien bør følgende mål være i centrum for et fornyet partnerskab med de vestindiske lande.

a. Fred og sikkerhed for mennesker, demokrati, retsstatsprincippet, god regeringsførelse og menneskerettigheder

Vestindien er en stabil region, hvor de fleste lande har velfungerende demokratier, selv om god regeringsførelse og respekt for menneskerettighederne er mere ulige fordelt. Beskyttelse og fremme af menneskerettigheder og demokratisk praksis er nøglen til regionens stabilitet og velstand. Det er også vigtigt i lyset af antallet af associerede oversøiske lande og territorier og EU's fjernområder. Vestindien ligger også geografisk på narkotikaruterne til Nordamerika og Europa. Bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet og finansiering af terrorisme, bekæmpelse af skatteunddragelse og hvidvaskning af penge samt behovet for øget finansiell gennemsigtighed er vigtige udfordringer for begge regioner.

Specifikke mål

- Konsolidering af de demokratiske institutioners funktion og styrkelse af retsstatsprincippet, adgang til et effektivt og uafhængigt retsvæsen og menneskers sikkerhed. Dette skal suppleres af en forebyggende indsats med fokus på at løse de grundlæggende årsager, herunder fattigdom, social udstødelse, forskelsbehandling og straffrihed.
- Bedre beskyttelse og fremme af menneskerettigheder for alle. Der bør fokuseres på at fremme ligestilling og det oprindelige folks rettigheder, på at bekæmpe vold i hjemmet, børnemishandling og fysisk afstraffelse, menneskehandel og forskelsbehandling af mindretal, på at forbedre forholdene i fængslerne og politiets adfærd samt på at behandle spørgsmålet om dødsstraf.

- Fremme af god økonomistyring, herunder sund forvaltning af de offentlige finanser, gennemsigtighed og ansvarlighed. Dette omfatter øget bekæmpelse af korruption, hvidvaskning af penge og ulovlige pengestrømme og skattely.

b. Regional integration, inklusiv og bæredygtig vækst, handel og jobskabelse

Alle lande med undtagelse af Haiti har skiftet status fra mellemindkomst- til højindkomstlande. Ikke desto mindre er økonomierne generelt kendetegnet ved smalle hjemmemarkeder, høje gælds niveauer og et udiversificeret produktionsgrundlag, der begrænser deres modstandsdygtighed over for chok udefra.

Specifikke mål

- Yderligere fremskridt i retning af integration og samarbejdsinitiativer og -politikker, herunder udvikling af infrastrukturen og interkonnektivitet for at fremme handel og mobilitet i regionerne og internationalt.
- Prioritering af jobskabelse og udnyttelse af investeringer i den private sektor ved at skabe et gunstigt erhvervsklima, øge den regionale integration og den internationale konkurrenceevne, fremme virksomhedernes sociale ansvar og bedste erhvervspraksis, herunder digitalisering, samt støtte udviklingen af små og mellemstore virksomheder (SMV'er), herunder i den sociale og solidariske økonomi.
- Fremme af en effektiv gennemførelse af den økonomiske partnerskabsaftale mellem CARIFORUM og EU, så de økonomiske operatører kan høste det fulde udbytte af aftalen.
- Styrkelse af bredere regionale initiativer og syd-syd-initiativer med Latinamerika og med EU's fjernområder og associerede oversøiske lande og territorier for at fremme tættere hemisfærisk samarbejde og handel.

c. Menneskelig udvikling

Indikatorerne for menneskelig udvikling har forbedret sig i de fleste vestindiske lande i de seneste årtier. Trods denne positive udvikling er der stadig fattigdom og ekstrem fattigdom i de vestindiske lande, navnlig i Haiti. Dette hænger sammen med ekstreme sociale og økonomiske uligheder.

Specifikke mål

- En indsats på alle niveauer for at udrydde fattigdom, tackle uligheder og fremme anstændigt arbejde til alle.
- Fremme af adgang for alle til sundhedsydelser og sociale ydelser, herunder universel sundhedsdækning, øget samarbejde inden for uddannelse, livslang læring, arbejdsstyrke og efteruddannelse med henblik på at udvikle passende kvalifikationer til arbejdsmarkedet og forhindre hjerneflugt.

- Bedre fødevarersikkerhed og ernæring og fremme af et bæredygtigt landbrug og en bæredygtig landbrugsindustri med værditilvækst med fokus på småbønder som en metode til at diversificere den vestindiske økonomi og undgå, at små producenter mister deres levebrød.

d. Klimaændringer og bæredygtig forvaltning af naturressourcer

De vestindiske lande er alle små øudviklingsstater med lavtliggende kystnære områder, som er yderst udsatte for naturkatastrofer, herunder jordskælv, orkaner og virkningen af klimaændringer, herunder stigende vandstand forårsaget af klimaændringer. Da de er meget sårbare over for virkningerne af klimaændringerne og samtidig har et smalt økonomisk grundlag, mangler de modstandskraft over for de stadig voldsommere virkninger af naturkatastrofer, nedbrydelsen af miljøet og vandmangel. De vestindiske øer er også stærkt afhængige af importerede fossile brændstoffer, samtidig med at de har rigelige naturressourcer og muligheder for at udvikle vedvarende energikilder.

Specifikke mål

- Fremme af dialog og en fælles indsats for at styrke modstandskraften og kapaciteten i den vestindiske region til at begrænse og tilpasse sig konsekvenserne af og truslen fra klimaændringer og katastrofer, herunder inden for katastrofeforebyggelse.
- I lyset af gennemførelsen af Parisaftalen, en bedre udvikling af produktionen af bæredygtig elektricitet og energieffektive foranstaltninger gennem overførsel af bedste praksis og fremme af muligheder for investering i infrastrukturer og teknologier til ren energi.
- Støtte til gennemførelsen af politikker, der bidrager til at skabe en grøn og blå økonomi og opfordring til bæredygtige produktions- og forbrugsmønstre.
- Beskyttelse og genoprettelse af jord- og havbiodiversitet og kystnære økosystemer for at bevare biodiversiteten samt bæredygtig brug af naturressourcer, herunder gennem naturbaserede løsninger og økosystemtjenester.
- Bedre samarbejde inden for forvaltning af ressourcer, herunder ved at give adgang til rent vand, sanitet og mere effektiv brug af vand. Bedre systemer til affaldshåndtering, genanvendelse og genbrug.

3.2.3 Stillehavet

EU og Stillehavet deler en lang historie, stærke kulturelle forbindelser og et bredt grundlag af fælles værdier. Ud over disse bilaterale bånd gør det store antal ønationer og deres enorme havområder Stillehavet til en vigtig spiller for EU med hensyn til at tackle globale udfordringer. Lande og territorier i Stillehavet har visse store fælles udfordringer, navnlig med hensyn til deres sårbarhed over for naturkatastrofer og klimaændringer samt visse generelle udviklingsmål, som hænger sammen med deres ringe størrelse og geografiske isolation.

Stillehavet er hjem for omkring 500 000 EU-borgere (omkring 5 % af den samlede befolkning i Stillehavet). Ud over at støtte oversøiske lande og territorier støtter EU integrationen af oversøiske lande og territorier i Stillehavsområdet med det formål at maksimere deres potentielle bidrag til en bæredygtig udvikling i deres region og også at drage fordel af den regionale integration. Ny Kaledonien og Fransk Polynesien blev i september 2016 medlemmer af Stillehavsoverensens Forum (PIF), det vigtigste regionale politiske organ i Stillehavsområdet.

Under hensyntagen til EU's prioriteter og den specifikke kontekst og med udgangspunkt i grundlaget i EU's strategi for et styrket partnerskab med Stillehavet bør følgende mål være i centrum for et fornyet partnerskab med Stillehavslandene. Ud over disse specifikke mål bør det nye partnerskab mellem EU og Stillehavet anerkende og støtte Stillehavslandenes indsats med hensyn til regional integration, ikke kun i selve Stillehavsområdet, men også – hvor de enkelte lande sigter mod dette – i Asien-Stillehavsområdet, navnlig med ASEAN, samt hjælpe Stillehavslandene med at håndtere de sikkerhedsmæssige udfordringer, som viser sig i de kommende årtier.

a. God regeringsførelse, menneskerettigheder og ligestilling

Uanset de store fremskridt i de seneste årtier lægger fortsatte svagheder med hensyn til god regeringsførelse på nationalt og regionalt plan og behovet for yderligere fremskridt inden for menneskerettigheder og ligestilling en dæmper på regionernes udvikling.

Specifikke mål

- Sikring af ratificering og gennemførelse af centrale FN-menneskerettighedskonventioner under hensyntagen til, at den begrænsede gennemførelse af de relevante konventioner ofte i højere grad skyldes mangel på passende administrative strukturer end på politisk vilje.
- Fremme af effektiv beskyttelse af menneskerettigheder med fokus på at bekæmpe kønsbaseret vold og fremme børns rettigheder gennem oplysningsarbejde og uddannelsestiltag.
- Fremme af god regeringsførelse, herunder sund forvaltning af de offentlige finanser, gennemsigtighed og ansvarlighed, idet der også tages hånd om nye udfordringer som skattely og hvidvaskning af penge. Bidrag til yderligere konsolidering af retsstatsprincippet og adgang til et effektivt og uafhængigt retsvæsen.
- Styrkelse af civilsamfundsorganisationernes rolle, navnlig i forhold til at fremme grundlæggende værdier og forbedre ligestillingen.
- Bedre gennemførelse af politikker og den politiske dialog med resultater på lokalt, nationalt og regionalt plan.

b. Inklusiv og bæredygtig vækst

Stillehavsområdet består af store eksklusive økonomiske zoner med enorme maritime ressourcer. Omkring en tredjedel af den tun, der fiskes på globalt plan, kommer fra Stillehavet. Selv om EU er en beskeden aktør i Stillehavets tunfiskeri, er den stadig den største fiskeriforbruger i verden. EU er et meget vigtigt eksportmarked, navnlig for Stillehavets fiskeriprodukter. Af denne grund har EU en interesse i at fremme den internationale kamp mod ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri i regionen for at opretholde sunde fiskebestande til fremtidige generationer.

Havressourcerne er imidlertid ikke begrænset til fiskeri. Der er store muligheder i udviklingen af blå og grøn økonomi. EU har en interesse i at forbedre havforvaltningen for at sikre bæredygtig udnyttelse af havressourcerne²³.

Endvidere bør andre dele af den private sektor såsom turisme udvikles, så de sikrer bæredygtig vækst og jobmuligheder.

Specifikke mål

- Sikring af en effektiv gennemførelse af økonomiske partnerskabsaftaler med lande i de regioner, der anvender dem.
- Bedre udvikling af den private sektor, navnlig SMV'er, og bedre vilkår for investeringer.
- Stærkere regionale, nationale og lokale initiativer, der fremmer bæredygtigt fiskeri, og gennemførelse og overholdelse af FN's havretskonvention²⁴ samt gennemførelsesaftalerne dertil og andre relevante internationale konventioner. Udvikling og fremme af havforvaltning og fremme af initiativer inden for blå og grøn økonomi som en sikker udnyttelse af dybhavsminedrift med deltagelse af alle berørte parter.
- Fremme af anstændige beskæftigelsesmuligheder, navnlig for unge og kvinder.

c. Klimaændringer og bæredygtig forvaltning af naturressourcer

Klimaændringer er et centralt anliggende for både EU og partnerlandene og -områderne i Stillehavet.

Specifikke mål

- Bedre forberedelse på og genrejsning efter naturkatastrofer som tropiske cykloner for at opbygge modstandskraft mod disse hændelser.

²³ Fælles meddelelse om international havforvaltning: En dagsorden for havenes fremtid – http://ec.europa.eu/maritimeaffairs/sites/maritimeaffairs/files/join-2016-49_da.pdf.

²⁴ FN's havretskonvention af 10.12.1982, findes på: http://www.un.org/depts/los/convention_agreements/convention_overview_convention.htm.

- I lyset af gennemførelsen af Parisaftalen, en bedre udvikling af produktionen af bæredygtig energi og energieffektive foranstaltninger gennem overførsel af bedste praksis, herunder inden for søtransport, og fremme af investeringsmuligheder i infrastrukturer og teknologier til ren energi.
- Støtte til gennemførelsen af politikker, der bidrager til at skabe en grøn økonomi (f.eks. gennem bæredygtig udvikling af landdistrikterne og landbrug og skovbrug, der er modstandsdygtigt over for klimaændringer) og fremme af bæredygtige produktions- og forbrugsmønstre.
- Øget miljøbeskyttelse og bæredygtig udnyttelse af naturressourcer, herunder inden for affaldshåndtering samt vand, sanitet og sundhed.
- Beskyttelse og genopretning af jord- og havbiodiversitet og kystnære økosystemer for at bevare biodiversiteten samt bæredygtig brug af naturressourcer og økosystemtjenester.

4. Et mere målrettet og fleksibelt partnerskab

For at opfylde de strategiske interesser skal EU definere, hvordan man forbedrer den måde, hvorpå forbindelserne med partnerne i Afrika, Vestindien og Stillehavet skal organiseres og styres. Denne byggesten til et politisk partnerskab berører mange aspekter, som kræver omfattende høringer, også med partnerlandene. Det drejer sig om formatet af forbindelserne, de involverede aktører og de principper, som samarbejdet skal bygge på, de nødvendige mekanismer til at skabe bedre resultater og en passende institutionel struktur og juridisk status til støtte for gennemførelsen af partnerskabet. I denne henseende er der vigtige erfaringer fra Cotonouaftalen, som skal tages i betragtning.

4.1. Opnåede erfaringer

I evalueringen af Cotonouaftalen²⁵ understreges en række styrker og svagheder. I evalueringen påpeges emner som udryddelse af fattigdom og menneskelig udvikling i AVS-landene over øget samhandel til øget fred og sikkerhed samt styrket demokrati og styrkede menneskerettigheder. Der er dog stadig behov for en stor indsats, ikke mindst fordi nogle af disse resultater er truet af fremkomsten af nye kilder til ustabilitet (f.eks. det demografiske boom, autoritære regeringer og terrorisme samt klimaændringer).

Politisk dialog (artikel 8 i Cotonouaftalen) og høringer/passende foranstaltninger (artikel 96 i Cotonouaftalen) har vist sig at være nyttige værktøjer, også selv om det fulde potentiale er forblevet delvist uudnyttet. Der er opnået blandede resultater på forskellige områder, herunder: menneskerettigheder, demokrati, god regeringsførelse og retsstatsprincippet (artikel 9), migration (artikel 13) og inddragelse af statslige og ikke-statslige aktører (artikel 6).

²⁵ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene: Evaluation of the Cotonou Partnership Agreement (SWD(2016) 250 final).

Endvidere tyder evalueringen på, at Cotonouaftalen ikke har været i stand til i tilstrækkelig grad at tage højde for intensiveringen af regionale dynamikker og partnerlandenes voksende heterogenitet som f.eks. mellem de lande, der har det største behov (mindst udviklede lande, skrøbelige lande), og mere avancerede lande (mellemlandslande mv.). De regionale og kontinentale organisationer, som etableres af partnerlandene, viser sig gradvist som regionale aktører, der er blevet givet mandater inden for politik, sikkerhed, handel- og udvikling.

I evalueringen understreges det endvidere, at den nuværende institutionelle struktur og dens funktionsmåde samt visse operationelle processer på mange måder er ineffektiv.

Endelig gøres der sjældent brug af samarbejde mellem EU og dets partnere i multilaterale fora. Det blev først indført i 2010-revisionen af Cotonouaftalen og førte til positive resultater, navnlig i forbindelse med Parisaftalen om forhandlingerne om klimaændringerne, men ofte var partnerskabet ikke tilstrækkelig stærkt til at påvirke resultatet. Fremskridt på dette område kræver, at partnerlandene viser, at de forpligter sig til at nå de mål, de selv har sat på AVS-topmødet i Port Moresby²⁶. Det kræver også, at EU søger at skabe fleksibilitet til at opbygge alliancer, herunder med lande i og uden for AVS som f.eks. de mindst udviklede lande eller små udviklingsøstater.

4.2 Et fleksibelt partnerskab baseret på en stærk regional tilgang

For at skabe et forhold baseret på fælles prioriteringer, der tager højde for udviklingen og de erfaringer, man har gjort sig, er flere løsningsmodeller for det fremtidige format blevet analyseret og vurderet i en konsekvensanalyse²⁷ (se bilag I).

4.2.1 Løsningsmodellerne

Løsningsmodellerne spænder fra at lade Cotonouaftalen udløbe uden at erstatte den til at erstatte den nuværende aftale med en ny, men med begrænsede ændringer. Sidstnævnte model ville naturligvis ikke løse de alvorlige svagheder i den eksisterende aftale. Den første model kan medføre flere omkostninger end fordele, eftersom den ville opgive regelværket for et 40 år gammelt partnerskab og svække EU's rolle på globalt plan. Der sættes ikke i sig selv spørgsmålstegn ved et partnerskab med landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet. Men visse aktører kritiserer dog den nuværende tilgang og det nuværende indhold og format.

Tre andre løsningsmodeller er blevet vurderet mere detaljeret:

1) Et væsentligt revideret partnerskab med partnerlandene. Denne model vil afspejle udviklingen siden den anden revision af Cotonouaftalen i 2010, men vil ikke give den nødvendige politiske sammenhæng med de nyere regionale strategier og vil ikke i tilstrækkelig grad afspejle den stadig større betydning af det kontinentale (Den Afrikanske Union), regionale og subregionale plan.

²⁶ <http://www.acp.int/content/declaration-8th-summit-acp-heads-state-and-government-acp-group-states>.

²⁷ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene: Impact Assessment on future relations with ACP countries after 2020 (SWD(2016) xxx).

2) En fuldstændig regionalisering af forbindelserne med partnerlandene gennem tre særskilte regionale partnerskaber (med Afrika, Vestindien og Stillehavet). Denne model vil fuldt ud afspejle den kontinentale og regionale dimension, men vil ikke forholde sig til, om partnerlandene er villige til at indgå et fornyet partnerskab med EU, og vil gøre det mindre indlysende at skabe alliancer i globale fora (som f.eks. UNFCCC eller WTO).

3) Et tredje alternativ er en aftale med partnerlandene bestående af tre særskilte regionale partnerskaber med Afrika, Vestindien og Stillehavet med mulighed for en tættere inddragelse af andre lande under en fælles paraply. Paraplyen vil også definere fælles værdier, principper, væsentlige elementer og interesser, der underbygger samarbejdet mellem parterne med udgangspunkt i Cotonouaftalens omfattende regelværk. Det vil også omfatte særlige mekanismer for samarbejde om den globale dagsorden. De tre regionale partnerskaber vil bygge på og integrere eksisterende partnerskaber (f.eks. den fælles Afrika-EU-strategi) og fastsætte prioriteter og foranstaltninger med fokus på de særlige forhold på dagsordenen i partnerskabet med hver af de tre regioner. Dette giver EU og partnerlandene mulighed for at fastlægge initiativer på det mest hensigtsmæssige plan.

4.2.2 Den foreslåede løsningsmodel

Den tredje model vil bedre kunne løse problemer på det rette niveau og i de rigtige omgivelser på grundlag af principperne om nærhed og komplementaritet, idet det erkendes, at mange af nutidens udfordringer med global bæredygtighed kræver, at der slås bro mellem de enkelte regioner. Dette stemmer overens med, at størstedelen af EU's engagement allerede nu viser sig på nationalt plan efterfulgt af regionalt plan og først derefter AVS-plan. Selv om interesserne i Afrika, Vestindien og Stillehavet spænder over en række spørgsmål, som vil drage fordel af et fælles engagement, er der også særlige interesser, der skal udvikles på et differentieret grundlag. Den Afrikanske Union, men også regionale organisationer som Det Økonomiske Fællesskab af Vestafrikanske Stater, Southern Africa Development Community eller Det Østafrikanske Fællesskab, er relevante aktører ligesom andre regionale organisationer såsom CARICOM/CARIFORUM i Vestindien.

Samtidig vil man med paraplypartnerskabet kunne undgå omkostningerne ved at afvise ethvert partnerskab med partnerlandene som en gruppe og bevare Cotonouregelværket, navnlig når det drejer sig om væsentlige elementer og tilknytningen til de økonomiske partnerskabsaftaler. Disse er identiske for de tre regioner og giver dermed betydelige stordriftsfordele, når disse aspekter forhandles og forvaltes i fællesskab i stedet for særskilt med forskellige grupperinger eller lande. Det giver mulighed for at udvikle samarbejdet på internationalt plan om vigtige fælles globale udfordringer. Alliancen kan få stor betydning, hvilket afspejles af dens rolle i forbindelse med indgåelsen af Parisaftalen

Under hensyntagen til alle disse elementer giver det foreslåede nye format mulighed for at bevare alle værdifulde elementer i den nuværende Cotonouaftale, men fastsætter vigtigst af alt de rigtige betingelser for, at EU kan nå sine nye mål.

4.2.3 Outreach uden for AVS-landene

Paraplymodellen giver også mulighed for på bedste vis at involvere interesserede lande uden for AVS for at sikre sammenhængen, navnlig med hensyn til den panafrikanske dimension (f.eks. mellem AVS-EU-partnerskabet og den fælles Afrika-EU-strategi). Dette er vigtigt, eftersom det ville give EU mulighed for, hvor der er nødvendigt, at ensrette de geografiske muligheder for engagement for en bestemt gruppe lande og vil give EU diplomatisk kapital til en mere strategisk udøvelse af sine interesser. I denne henseende er det særligt vigtigt at inddrage ikke-AVS-landene i Nordafrika, de få ikke-AVS-medlemmer i gruppen af mindst udviklede lande og gruppen af udviklingsøstater. Relevante ikke-AVS-lande bør i højere grad inddrages, samtidig med at der sikres sammenhæng med eksisterende politiske rammer (f.eks. den europæiske naboskabspolitik) og allerede eksisterende associeringsaftaler.

4.3 Et partnerskab på flere niveauer og med flere aktører med centrale samarbejdsprincipper

Partnerskabet bør baseres på en række principper. Det bør have et forvaltningssystem på flere niveauer, der gør det muligt at træffe foranstaltninger på det mest hensigtsmæssige niveau i overensstemmelse med nærheds- og komplementaritetsprincippet, samt differentiering og regionalisering. Partnerskabet bør også bygge på en tilgang med flere aktører, der rækker ud over regeringerne, der ikke kan håndtere udfordringerne alene.

4.3.1 Grundlæggende samarbejdsprincipper

Det nye partnerskab bør baseres på følgende grundlæggende principper:

- dialog
- gensidig ansvarlighed
- bred deltagelse af statslige og ikke-statslige aktører
- ejerskab.

4.3.2 Principperne om nærhed og komplementaritet

Partnerskabet bør afspejle og integrere den regionale dynamik i hele Afrika, Vestindien og Stillehavet. Det bør det gøre ved at sikre, at det politiske engagement og beslutningsprocessen finder sted på det mest relevante ansvarsniveau, uanset om det er nationalt, regionalt, kontinentalt eller i hele AVS.

4.3.3 Aktører

Som påpeget i den offentlige høring og evalueringen anerkendes partnerskabets struktur med flere aktører, men fortjener at blive styrket. Den bør række ud til en række aktører, både statslige og ikke-statslige. Et nyt partnerskab bør forstærke deres respektive roller. Det gælder bl.a.:

- statslige aktører nationale regeringer, parlamenter og regionale og lokale myndigheder
- regionale organisationer (herunder Den Afrikanske Union)
- ikke-AVS-lande og
- ikke-statslige aktører, herunder civilsamfundet, økonomiske og sociale partnere og den private sektor.

4.4 Et partnerskab, der gør det bedre

Partnerskabet skal definere passende midler og værktøjer, der skaber de bedste resultater for de fastsatte prioriteter. Dette skal ensrettes med handlingsplanen fra Addis Abeba, som er en del af 2030-dagsordenen, udarbejdelsen af en ny europæisk konsensus om udvikling, Parisaftalen om klimaændringer og anbefalingerne fra evalueringen af Cotonouaftalen.

4.4.1 Diversificeret partnerskab

Partnerskabet bør anvende differentierede gennemførelsesmetoder i overensstemmelse med 2030-dagsordenen, Addis Ababa-handlingsplanen, EU's globale strategi og den europæiske konsensus om udvikling²⁸.

4.4.2 Gennemførelsesmidler

Addis Ababa-handlingsplanen indeholder et nyt paradigme og fastlægger rammerne for gennemførelsen af 2030-dagsordenen med finansielle og ikke-finansielle midler. Den bør være i centrum for partnerskabet. Den omfatter nationale foranstaltninger, politiske rammer og en levende privat sektor, alt sammen hjulpet på vej af et støttende internationalt miljø.

Partnerlandene bør koncentrere indsatsen om eksisterende huller i de nationale offentlige finanser, herunder bedre national ressourcemobilisering, mere effektive og virkningsfulde offentlige udgifter og gældsforvaltning. Retfærdige, effektive og virkningsfulde skattesystemer og rammer for offentlige udgifter bør fremmes. Opmærksomheden bør navnlig rettes mod at tackle skattesvig, skatteunddragelse og ulovlige pengestrømme.

EU bør benytte sig af kombinerede metoder og værktøjer, der har vist gode resultater, og samtidig holde et højt niveau af fleksibilitet for at kunne tilpasse sig yderligere forbedringer. Dette bør stemme overens med principperne for udviklingseffektivitet (herunder ejerskab, gennemsigtighed, fælles ansvarlighed og fokus på resultater) og bør endvidere støttes af gennemførelsen af udviklingsvenlig politikkoherens.

4.5 Et partnerskab støttet af den rigtige institutionelle struktur

Den institutionelle struktur bør afspejle partnerskabets politiske karakter, de fastsatte prioriteter, det valgte format, samarbejdsmetoder og de forskellige involverede aktører. Den

²⁸ Pladsholder for meddelelsen om konsensus xxxx.

bør gøre det muligt at træffe beslutninger og foranstaltninger hurtigt og effektivt. Det nuværende system er baseret på fælles institutioner og har vist sig at være nyttigt til at udveksle erfaringer, men det er nu forældet, da det er for tungt og omstændeligt. Det er endnu for tidligt at definere den institutionelle struktur, men en række af de principper, der definerer den, kan fremsættes.

Som et politisk partnerskab baseret på fælles ansvar og støttet af reglerne bør det gennemføres i en fleksibel institutionel arkitektur med flere lag, der fremmer og letter dialogen om spørgsmål af fælles interesse. Det bør bruge principperne om nærhed og komplementaritet til at definere engagementet med relevante institutionelle og ikke-institutionelle aktører på forskellige niveauer.

Dialog og samarbejde på alle niveauer bør fokusere på det format, der bedst tjener specifikke mål og interesser, med de lande og regionale organisationer eller samarbejdsrammer, der klarer sig bedst på et bestemt område.

4.6 Et partnerskab støttet af en retlig ramme

Det fremtidige partnerskabs juridiske status spiller en vigtig rolle for dets gennemførelse, hvilket også bekræftes af den konsekvensanalyse, som er vedhæftet denne meddelelse. Det er derfor i EU's politiske interesse at bekræfte sit mangeårige engagement ved at forankre det nye partnerskab i en juridisk bindende aftale. Samtidig bør det nye partnerskab forblive fleksibelt og smidigt for at tilpasse sig sine egne fremskridt og de konstant skiftende betingelser. Dette er navnlig relevant for de regionale søjler. Dette er de grundlæggende principper, som det fremtidige partnerskabs juridiske status bør baseres på og indstilles efter, når dets endelige prioriteter og vigtigste karakteristika kendes.

4.7 De næste skridt

Meddelelsen vil danne grundlag for drøftelser med Rådet og Parlamentet samt bredere aktører, herunder AVS-partnerne, i lyset af udarbejdelsen af en anbefaling med forhandlingsdirektiver.